

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Igora Burgera na neverejnom zasadnutí v Bratislave 19. decembra 2012 v trestnej veci odsúdeného **Ing. P. M. pre trestný čin podvodu** podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. zák.), o sťažnosti manželky odsúdeného J. M. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, zo dňa 25. júla 2012, sp. zn. 3Ntok 2/2012, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnuté uznesenie **sa zrušuje** a Krajskému súdu v Nitre sa **ukladá**, aby vo veci **znova konal a rozhodol**.

O d ô v o d n e n i e

Sťažnosťou napadnutým uznesením Krajský súd v Nitre na neverejnom zasadnutí dňa 25. júla 2012 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh J. M. – manželky odsúdeného Ing. P. M., na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 2T 1/2008, proti rozsudku zo dňa 2. decembra 2010 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 28. júna 2011, sp. zn. 2 To 2/2010, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil v podstate tým, že z údajov, ktoré sú uvedené v návrhu na povolenie obnovy konania, nie je žiaden taký, ktorý by súdu rozhodujúcemu v merite veci nebol už skoršie známy.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote manželka odsúdeného J. M., prostredníctvom obhajkyne, sťažnosť (č.l. 27-32), v ktorej okrem iného uviedla, že zákonný sudca JUDr. Stanislav Libant rozhodujúci v predmetnej veci porušil základné povinnosti sudcu, ktoré mu ukladá zákon o sudcoch a prísediacich (§ 30 ods. 2

písm. a/, písm. e/, písm. f/ zák. č. 385/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov), a to konkrétne tým, že sa nedokázal odosobniť a vnútorne zotrval v konflikte záujmov, čo sa týka osoby svedka J. M., o ktorom rozhodoval v minulosti v trestnej veci, vedenej pred Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 3T 2/2004, v postavení predsedu senátu. Podľa sťažovateľky táto skutočnosť vyplýva z obsahu sťažnosťou napadnutého uznesenia, v ktorom sa uvádza osoba J. M. v procesnom postavení „svedka“ v úvodzovkách, čo má, podľa sťažovateľky, veľkú výpovednú hodnotu o tom, že k tejto veci nepristupoval nezávisle, ani nezaujato a ani nestrane, čím poškodil manžela sťažovateľky. V ďalšej časti sťažnosti sa poukazuje na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá je postavená na materiálnom práve a rozhodovacia činnosť súdov má vykladať zákon v materiálnom význame. Ďalej sťažovateľka namieta, že krajský súd uprel právo svedka na hodnoverné preukázanie ním tvrdených údajov, keď tento o termíne pojednávania nevedel, pretože bolo vo veci rozhodnuté na neverejnom zasadnutí, takže súd nepovažoval za potrebné ho vypočuť k okolnostiam, ktoré mu však vytkol, že ich hodnoverne nepreukázal, čím porušil nielen práva svedka, ale v prvom rade základné ľudské práva a slobody odsúdeného. Navrhla preto, aby najvyšší súd sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu v plnom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

Na podklade podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť manželky odsúdeného J. M. je dôvodná.

Z predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že odsúdený Ing. P. M. bol rozhodnutím Krajského súdu v Nitre zo dňa 2. decembra 2010, sp. zn. 2T 1/2008, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. júna 2011, sp. zn. 2 To 2/2010, uznaný vinným z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

V zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povoľí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo

k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania, alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V zmysle § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por. (vyššie uvedené).

V zmysle § 402 ods. 1 Tr. por. o návrhu na povolenie obnovy konania rozhoduje súd na verejnom zasadnutí.

Podľa § 402 ods. 2 Tr. por. môže súd odmietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 ods. 1 Tr. por. aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 Tr. por. môže súd návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Z uvedeného vyplýva, že návrh na povolenie obnovy konania môže byť podľa § 399 ods. 2 Tr. por. na neverejnom zasadnutí len odmietnutý (bez preskúmania veci), a to z dôvodov, že ide o opakovanie takého návrhu, o ktorom už bolo rozhodnuté a skutočnosti v ňom uvedené sa v podstate nezmenili (jeho obsahom nie je nejaká nová skutočnosť, súdu skôr neznáma). Zamietnuť návrh na povolenie obnovy konania možno po preskúmaní jeho obsahu, pričom na tento postup sa vyžaduje (§ 402 ods. 1 Tr. por.), aby tomu tak bolo na verejnom zasadnutí. Manželka odsúdeného vo svojom návrhu uviedla taký dôkaz (výsluch J. M.), ktorý nebol predmetom dokazovania v rámci pôvodného konania.

Vychádza sa z predpokladu, že novou skutočnosťou alebo dôkazom je každá skutočnosť alebo dôkaz, ktoré neboli predmetom dokazovania, alebo zisťovania, pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu týka, resp. dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní obsiahnutý v spise, uplatnený procesnou stranou alebo vykonaný.

Samotný fakt, či takýto dôkaz, alebo skutočnosť môže, alebo nemôže odôvodniť povolenie obnovy konania, sa vzťahuje už na posudzovanie vecného obsahu nového dôkazu či skutočnosti. Takéto zistenie a závery môžu však byť len výsledkom dokazovania

a hodnotenia novopredkladaných dôkazov a skutočností súdom po vykonaní zákonom predpísanej formy konania, v posudzovanej veci verejného zasadnutia podľa § 402 ods. 1 Tr. por. Nebol preto správny postup krajského súdu, keď návrh manželky odsúdeného J. M. zamietol na neverejnom zasadnutí, bez vypočutia navrhovaného svedka, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia tomuto vytkol, že nepreukázal, odkiaľ tieto údaje čerpal. Na objasnenie všetkých dôležitých skutočností pre objektívne a spravodlivé rozhodnutie o podanom návrhu bolo potrebné tohto vypočuť na verejnom zasadnutí a až následne po starostlivom zvážení všetkých skutočností (§ 2 ods. 12 Tr. por.) rozhodnúť o podanom návrhu.

Na dôvažok najvyšší súd ešte poznamenáva vo vzťahu k námietkam sťažovateľky, že objektívna nestrannosť sudcu sa neposudzuje podľa jeho subjektívneho stanoviska, ale podľa objektívnych kritérií. Preto nestačí, ak je sudca subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale sa aj musí javiť, že je poskytovaná. Na druhej strane však je potrebné poznamenať, že formulačná výbava použitá súdom v napadnutom uznesení môže vyvolávať zdanie neobjektivity. Táto skutočnosť však nemení predchádzajúci záver; bude úlohou krajského súdu zvážiť vyjadrovacie prostriedky aplikované v rozhodnutí.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 19. decembra 2012

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová